

Construir la civilització de l'amor

Romà Casanova, bisbe de Vic

En els darrers números de l'encíclica *Magnifica humanitas* (210-228), abans de la conclusió, Lleó XIV convida tothom a fer la seva aportació per tal que, en «un món en estat de bel·ligerància permanent», es faci present la civilització de l'amor. La perspectiva cristiana de la història, a la llum de Crist mort i ressuscitat, no ens permet d'interpretar el present com un destí tancat, abocat irremissiblement a la desfeta i a la mort, sinó que, confiant en la força de l'Esperit que mou els cors dels homes a la conversió, albirem que és possible que el bé creixi silenciosament i regni la pau.

No es construeix amb grans gestos, sinó amb petites fidelitats quotidianes que fan créixer el bé i obren camins de pau

No podem fer com l'estruç, que amaga el cap sota terra quan apareix el perill. La fe ens impulsa a mirar la realitat, en la qual el mal apareix massa sovint colpint els més febles i desemparats. Al mateix temps, però, la mirada creient ens fa descobrir el testimoni dels sants i els justos de tots els temps, que han afrontat el mal des de l'esperança cristiana. Ho han fet de tal manera que la gràcia ha aconseguit que es generi «una resistència activa i una sorprenent creativitat en el bé».

Aquest exemple ens fa veure que tots podem i devem fer la nostra aportació a fi que la civilització de l'amor sigui més present en la nostra societat. No es tracta de rendir-se davant els greus problemes que hi descobrim, comparats amb la nostra petitesa. «La civilització de l'amor no neix d'un gest únic i espectacular, sinó d'una suma de fidelitats petites i constants que afronten la deshumanització» (213). La qüestió social no és solament

d'uns quants, sinó que el creient en Crist ha de ser conscient que ningú no està exempt de responsabilitat. Cadascú des del seu àmbit d'acció ha de veure si opta per la lògica de la força o la de la pau.

El Sant Pare, sense pretendre esgotar el tema, proposa cinc vies de responsabilitat quotidiana i pública per fer present la civilització de l'amor: «desarmar les paraules, construir la pau en la justícia, assumir la mirada de les víctimes, conrear un sa realisme i relançar el diàleg i el multilateralisme». Tant de bo que en cada comunitat cristiana fóssim capaços de dur a terme aquestes propostes pontificies. Si desarmem les paraules en els nostres encontres, contribuïm a desarmar la terra. No ens cansem mai de cercar la justícia, en la veritat i l'amor. No hem de ser neutrals quan veiem el sofriment de les víctimes. Que es noti que som persones de diàleg, capaces de parlar amb normalitat, sense imposicions, en una veritable escolta.

